

Sygn. akt II Ca 894/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy powództwa (...). z siedzibą w L.

przeciwko H. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt I C 772/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej 450 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 894/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2018r Sąd Rejonowy w Świdnicy zasądził od pozwanej H. C. na strony powodowej (...) z siedzibą w L. kwotę 2.316,53 zł z odsetkami za opóźnienie, oddalił dalej idące powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zarzucając:

a/ naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię następujących przepisów:

- art. 509 kc poprzez jego zastosowanie i uznanie, że strona powodowa nabyła wierzytelność dochodzoną pozwem, mimo, że dokumentów dołączonych do akt nie wynika, że w sposób ważny doszło do przeniesienia wierzytelności,

- art. 385¹ kc poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że w sprawie nie miały miejsca naruszenia praw pozwanej wynikających z prawa konsumenckiego oraz, że podpisana umowa kredytowa jest niezgodna z przepisami kodeksu cywilnego i zawiera tzw. klauzule abuzywne, zaś bank nie dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy, a także treść umowy została pozwanej narzucona,

- art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego błędne zastosowanie,

b/ naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego polegających na przyjęciu, że umowa cesji skutecznie przeniosła na stronę powodową roszczenie, którego dochodził pozwem.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie podlegała uwzględnieniu. Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w trybie uproszczonym, tak więc na podstawie art. 505⁽¹³⁾ § 2 kpc uzasadnienie wydanego wyroku zostanie ograniczone jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej. W ocenie Sądu odwoławczego zarzuty podniesione przez skarżącą nie są słuszne. Sąd Rejonowy nie dopuścił się bowiem naruszenia art. 509 kc. Do pozwu została dołączona umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017r zawarta pomiędzy (...) SA w W. a (...)z siedzibą w L.. Na podstawie tej umowy oraz kolejnych porozumień firma (...) dokonywała na rzecz strony powodowej przelewu określonych wierzytelności. I tak zostało podpisane m.in. porozumienie nr 2 z dnia 13 listopada 2017r wraz z aneksem nr (...) z dnia 16 marca 2018r, w którym dokonano korekty salda wierzytelności wskazanych w załączniku nr 2. Strona powodowa przedłożyła również fragment załącznika nr (...) którym mowa w § 1 ust. 3 powyższego aneksu/, z którego wynika, że dotyczy on porozumienia z dnia 13 listopada 2017r. Przedmiotowy załącznik wymienia wierzytelność należną od pozwanej ze wskazaniem numeru umowy pożyczki. Wszystkie te wyżej wymienione dowody zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego. Tak więc w ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa udowodniła, że doszło na jej rzecz do skutecznego przelewu wierzytelności, a co za tym idzie Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony materiał dowodowy nie naruszył przepisu art. 233 § 1 kc. Znamionym również jest i to, że skarżąca powołując się na naruszenie przepisu art. 509 kc nie wskazała w sposób precyzyjny z jakich przyczyn miałyby- według niej- nie dojść do przeniesienia wierzytelności.

Również kolejny zarzut dotyczący obrazy art. 385¹ kc nie jest trafny. Na wstępie należy podnieść, że w trakcie toczącego się postępowania pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w ogóle nie podnosiła okoliczności dotyczących klauzul abuzywnych w zakresie zbyt wysokich prowizji czy odsetek oraz tego, że umowa została pozwanej narzucona. Okoliczności te zostały podniesione po raz pierwszy dopiero w apelacji, stąd też Sąd Okręgowy ich nie uwzględnił, uznając, iż są spóźnione- art. 381 kpc. Jeśli zaś chodzi o zarzuty dotyczące wypowiedzenia umowy pożyczki, to jak to słusznie zauważył Sąd I instancji skoro termin ostatniej raty wypadał na dzień 27marca 2018r, pozwana i tak jest obowiązana do spłaty całej należności wynikającej z przedmiotowej umowy.

Do zarzutu dotyczącego obrazy art. 3 ust. 1 ustawy kredycie konsumenckim trudno natomiast się odnieść, gdyż skarżąca w żaden bliższy sposób nie wskazała na czym miałyby polegać naruszenie przedmiotowego przepisu.

Reasumując- ze względów opisanych wyżej – apelacja pozwanej jako bezpodstawna musiała podlegać oddaleniu na mocy art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.